

KATEDRA ARCHEOLOGIE UHK

OPONENTSKÝ POSUDEK NA MAGISTERSKOU DIPLOMOVOU PRÁCI

Autor: Martin Týfa

Titul: Vývoj přileb ve východořímské říši a jejich srovnání s přilbami sásánovskými a nomádskými ve 4. a 5. století našeho letopočtu.

Rok: 2018

Oponent práce: Mgr. Petr Hejhal, Ph.D.

Počet stran (příloh): 172 číslované strany. Z toho 87 stran textu, včetně soupisu nálezů (str. 9-95), 3 strany informačních zdrojů (str. 96-98), 74 strany obrazové přílohy (99-172).

Vyjádření:

Autor práci člení do 9 hlavních kapitol. V úvodních kapitolách autor přehledně sumarizuje poznatky o římské armádě převážně ve 4. a 5. století našeho letopočtu. V souladu se zaměřením práce klade důraz na dění ve východní části římské říše.

Ve 3. až 5. kapitole autor popisuje přilby používané římskou armádou ve 4. a 5. století a zmiňuje i římské přilby starší, které se od přileb pozdně římských svou konstrukcí výrazně odlišovaly. Následující dvě kapitoly se zabývají přilbami sarmatskými/nomádskými a sásánovskými, které mohly být pro tyto pozdní římské přilby předlohou. Autor jednotlivé typy přileb podrobně popisuje, zmiňuje jejich archeologické případně ikonografické doklady a uvádí i názory na jejich použití, respektive přiřazení k částem římské armády. Důvodů pro změnu ve formě této části výstroje lze spatřovat v celé řadě změn, které probíhaly v římské říši ve 4. a 5. století, v každém případě zde hrály úlohu Diokleciánovy a Konstantinovy vojenské reformy.

Závěrem autor připojuje aktuální soupis nálezů východořímských přileb, respektive jejich fragmentů (11 nálezů z 10 lokalit), soudobých sásánovských přileb (4 nálezy ze 3 lokalit) a sarmatsko-alanské/nomádské přilby (6 nálezů).

Obrazová příloha je na dobré úrovni a přehledně doplňuje textovou část práce.

Práce splňuje zadání a z textu je patrné autorovo zaujetí pro věc. Úroveň práce ale podle mého názoru sráží častá neobratná vyjádření, při nichž musí čtenář zapojit fantazii, aby pochopil, co chtěl autor sdělit. Příklad ze strany 19: „Většina těchto jednotek byla umístěna právě na východě, kdy důvodem nejspíše byl jak potenciální nepřítel v rámci Sásánovské Persie, tak i lepidlo použité při výrobě složených luk, které se ve vlhkém podnebí rozpouštělo. Mnohem častěji proto sagittarii sloužili ve východořímské armádě v řadách jezdeckva.“

Doporučuji k obhajobě.

Datum: 21. 5. 2018

Mgr. Petr Hejhal, Ph.D.